

До України

Нестор Чир

Через мокру осінь чи сумну завію,
Крізь невідворотність чи похмурий день,
Я іду щасливий і в душі лелію
Для Вкраїни долю з чарівних пісень.

Щоб вона розквітла, як весняна ружа,
Щоб вона родила золотим дощем.
Україно вільна, через болі й стужі
Я тебе в негоду підіпру плечем!

Я піду з тобою на найгірші муки,
Я гіркі за тебе вип'ю полини.
Ще по світу бродять горе і розлука,
А в боях вмирають ще чиїсь сини.

Тож за тебе серце крається щоразу,
Цепеніють жили й кров скипає в ртуть,
Як за видноколом в гульбищах екстазу
Десь чиюсь свободу "бетеери" рвуть.

То якщо навалу їх не зупинити
В зарубіжжі близькім чи далекім теж,
Завтра, може статись, нам окопи рити
Доведеться, рідна, в мареві пожеж.

Заступися, Боже, просвіти ті душі,
Що в жадобі крові міряють світи!
Пропікають серце очі їх байдужі,
Смертю здичавіло дихають роти.

Хай тебе, Вкраїно, степова легендо,
Промине свавілля очманілих орд.
Я безмежно вірю: твій могутній геній
Ще сягне корони й зоряних висот.